

forvirre af de Ytringer, der ere fremkomne om denne Sags uhyre Vigtighed, godt kunne tilfræede, hvad der er foreslaaet af Finantsudvalgets Fleertal. Der ligger en tredie Behandling tilbage, hvorunder det samme Fleertal er opfordret til at foreslaae de Endringer, der muligvis skulde blive fornødne, før Sagen gaar fra dette og til det andet Thing. Selv disse mange store og høittravende Ord om denne Sags Vigtighed — ja, der er endogsaa af et Medlem i Salen temmelig højt nævnet Ordet „Feighed“ — skal jeg ikke indlade mig paa, men blot sige, at Thinget ganske simpelt gjør sin Pligt med Hensyn til dette Punkt af den aarlige Finantslov paa det Trin af Sagen, hvor vi nu staae.

Den ærede sidste Taler kom til at omtale, at Landets offentlige Credit vilde lide, men jeg skal tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa noget ganske Andet; det, der gavner vor Credit meest, er, at der foreligger en klar, aaben aarlig Finantsberetning, som viser, at Tilstanden i Danmark er betryggende, og viser, at enhver Contrahent kan indlade sig med os, fordi her ikke er noget Spil bag Coulisserne, som man ikke kan see; Offentligheden, der udkræves i denne Sal, er et af de vigtigste Midler til at betrygge Danmarks offentlige Credit, og det viser sig her, at Landets Tilstand er betryggende i enhver Henseende i Sammenligning med andre Lande, idetmindste er Bestyrelsen, forsaavidt den gaar igjennem Rigsdagens Repræsentationsmyndighed, saaledes, at der ikke kan formodes en Falskhed bagved de Tal, der opstilles. Men netop for at den kan blive saaledes til bestandige Tider, hører, at der under alle Finantslove bliver paaseet, hvad der af denne Deel af den lovgivende Magts Side er dens Pligt at paasee. — Der er talt om disse Mænds Redelighed og øvrige Egenskaber, og der er ofte i denne Sal, hvergang man berører det nærmere, ligesom bleven kastet den Trusel imod forskjellige Medlemmer, at disse Mænds Rygte maatte man dog ikke berøre og disse Mænds Redelighed maatte man ikke misfjende, — men jeg vil spørge: hvorfor skal der være nogle Mænd heri Landet, hvis Redelighed og Retfærdighed skulde have et For-

trin fremfor Andres, at de ikke skulde kunne omtales, saasnart de have været i en meget vigtig og høi Stilling; hvor Rigsdagen er opfordret til at have Tilsyn med den Maade, hvorpaa de styre Landets Anliggender? Seg for mit Bedkommende beskjender, at den ihjdske Overbanesag paa alle de Trin, den har gjenne-gaaet, hører til de sær mærkelige; første Gang, da denne Sag blev bragt frem her i Salen, var der Ingen uden de Indviiede, der anede, hvad Ministeren vilde foreslægge, dengang han fremkom med Forslaget om en ihjds Overbane — jeg siger „uden de Indviiede“, og det hører dog vist til det constitutionelt Rigtige, at der skal være Offentlighed i Sligt — altsaa Alle, uden de Indviiede, maatte vente, at det skulde være en Rængdebane, men istedet derfor kom der Noget, som hverken var det Ene eller det Andet, men derimod det eneste Middel, der kunde forebygge en Rængdebane. Overbanen er saa gaaet igjennem Modstanden ved de nye Valg og gjennem Pengerevisen, og uagtet den yderste Rentegaranti af 8 Millioner gjør dog Ministeren sig det til Pligt at støtte den endogsaa ud over denne Grændse, idet man siger: at der fordres endnu mere, og at Rigsdagen bør gjøre kun sin Pligt ved af Reservesondet at støtte dette Foretagende. Men Rigsdagen er gaaet ind paa at garantere Renten af de 8 Millioner. Den bør ikke gaae et Skridt videre, og kunde man ikke faae Banen derfor, er det det bedste Beviis for, at Sagen burde være opgivet, naar disse Mænd havde gjort deres Pligt imod denne Forsamling, saaledes som det tydeligt og klart til Trods for den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Opfermann) fremgaaer, at de ikke have gjort. Seg veed ikke, hvorledes jeg skal betegne den Maade, hvorpaa han omtalte det Forslag, der blev gjort om at tage Overbanens Bemhyndigelse tilbage. Efter Alt, hvad der var kommen samtidig dermed, maatte man vide, at Rigsdagen ikke ønskede, at Regjeringen skulde benytte den Bemhyndigelse, som kun var erholdt derved, at der var benyttet Alt, hvad der kunde, for at gjøre et lidet Mindretal til et knebent Fleertal. Saaledes stiller Sagen sig, og jeg siger: Disse Mænd kunne være saa privat retfærdige Mænd som de være ville, men